

чаяни плачеха като жены; друго не чуехъ, само жалны гласы, горки восклицанія, нарежденія заради жизненныя сладости, суетны обѣщанія Богомъ да имъ направатъ жертву ако достигнатъ на пристанище. Ни единъ нѣмаше искусство, ни да даде нужныя повелѣнія, ни да ги направи самъ. Помыслихъ прочее че требува да сохрани животъ мой и нихний. Взехъ кормило въ руку, понеже кормчія замаянъ отъ вино, не бѣше на состояніе да познае корабленную бѣду: обезстрашихъ уstraшенныя корабленники; повелѣхъ имъ да снематъ платна; теглеха весла сосъ силу колку можеха: тако преминахме между оныя скалы, и видѣхме отъ близо всичко уstraшеніе смертно.

Той случай се видѣ като единъ сонъ на всички оныя що имъ избавихъ животъ; они ме гледаха сосъ удивленіе. На конецъ стигнахме на островъ Кипръ на пролѣтний мѣсець кой е посвѣщенъ Венеры. Това време, казоваха Кипрцы, принадлежи само Богини Венери, понеже се види че она одушевлява все естество, и шрави да се раждатъ всякія радости като цвѣтія.

Като стигнахме на островъ, усетихъ единъ сладокъ воздухъ кой обезсилваше тѣло и правеше го лениво, но вдухнуваше едно наслажденіе весело и буйно. Гледахъ тамошныя поля, кои бѣха естествено красни и плодоплодни, но свѣсмъ неземледѣлани; понеже вси жители бѣха врази труда. По всякія страны гледахъ жены и дѣвцы налитены не честно, поюще похвалы Венерѣ, сокождаха да се молятъ въ нейный храмъ. Красота, благодати, радость и сластолюбія свѣтехъ содерѣями на нихныя лица; но тія благодати бѣха сотворены съ много искусство,